

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zast. Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou, se sídlem Komenského 4, Klatovy, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 4. 2008, č. j. 16 Cad 315/2006 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností stěžovatelka brojila proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 4. 2008, č. j. 16 Cad 315/2006 – 30, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2006, č. j. X. Tímto rozhodnutím žalovaná zvýšila stěžovatelce procentní výměru vdovského důchodu o částku 2134 Kč měsíčně podle ustanovení § 82a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobou proti napadenému rozhodnutí žalované se stěžovatelka domáhala jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Uvedla, že jí nebyl přiznán doplatek vdovského důchodu za období březen 1995 – červen 2006. Zákonodárce se dle názoru stěžovatelky dopustil nedůvodné diskriminace vůči ženám, které ovdověly v jiném časovém období. V důsledku této diskriminace jim byl upřen celý vdovský důchod, na nějž by jinak měly nárok. Podle výpočtů žalobkyně činí za výše uvedené období březen 1995 – červen 2006 doplatek vdovského důchodu částku 211 896 Kč. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud rozhodl o žalobě napadeným rozsudkem ze dne 22. 4. 2008, č. j. 16 Cad 315/2006 – 30, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění shrnul jak žalobu, tak i stanovisko žalované. Krajský soud dále vycházel ze skutečností zjištěných ze správního spisu týkajících se podání žádosti o starobní důchod, dále rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení, ze dne 19. 4. 1995 o přiznání vdovského důchodu, žádost stěžovatelky o zvýšení vdovského důchodu sepsaná na OSSZ v Klatovech dne 31. 7. 2006 a napadeného rozhodnutí ze dne 12. 10. 2006. Krajský soud uvedl, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel z ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodnutí správního orgánu, a přezkoumal tak výrok napadeného rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Jediným žalobním bodem byla námitka, že doplatek důchodu ve výši 211 896 Kč měl být doplacen za období březen 1995 – červen 2006 zpětně, neboť ustanovení § 82a zákona o důchodovém pojištění je diskriminační. Krajský soud citoval ustanovení § 82a odst. 1 a odst. 5 a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V první řadě neakceptoval návrh na předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Tento postup odůvodnil konstatováním, že předmětná úprava spočívá ve zvýšení procentní výměry vdovského důchodu, jejichž výše byla omezena pro souběh s nárokem na starobní důchod nebo invalidní důchod podle tehdy platných právních předpisů dle ustanovení § 56 zákona č. 100/1988 Sb., a to o částku odpovídající rozdílu mezi vyplácenou výší a výší bez takového omezení. Staré vdovské důchody (tj. se vznikem nároku před 1. 1. 1996) a nové vdovské důchody (tj. se vznikem nároku po 1. 1. 1996) se lišily způsobem výpočtu a svou výší. Citovaný § 82a odst. 5 zákona o důchodovém pojištění (zavedený novelou č. 267/2006 Sb. s účinností od 1. 7. 2006) stanovil zvýšení vdovského důchodu o částku rozdílu, která se provede na žádost, a to nejdříve od splátky důchodu splatné po 1. 7. 2006 od účinnosti zákona č. 267/2006 Sb. Stěžovatelce nelze z tohoto důvodu přisvědčit v tom, že by jí měl být předmětný rozdíl ve výši vdovského důchodu přiznán zpětně za období před 1. 7. 2006. Stěžovatelka v žalobě uvedla, že zákonodárce trpěním dočasné právní úpravy omezující výplatu vdovského důchodu i ve vztahu k některým vdovám, které ovdověly za účinnosti zákona č. 100/1988 Sb., ve znění do 31. 12. 1995 nezachoval povinnost stejného přístupu k subjektům práva a vytvořil rozdílné skupiny, z nichž jednu z ústavního hlediska nedůvodně diskriminoval. Toto tvrzení stěžovatelky však podle názoru krajského soudu nekoresponduje s pozdějším návrhem, aby krajský soud předložil Ústavnímu soudu návrh dle čl. 95 Ústavy ohledně § 82a odst. 5 zákona o důchodovém pojištění, neboť ustanovení nezakládá protiústavní stav. Termín, od kterého mohlo být zvýšení vdovských důchodů k žádosti oprávněných osob provedeno, přičemž tento termín se shoduje s počátkem účinnosti předmětného ustanovení pouze explicitně vylučuje jeho retroaktivní aplikaci. Krajský soud k podpoře svého názoru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ads 15/2005 – 49, v němž Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že tato právní úprava nezpůsobila protiústavní úpravu právních vztahů v důchodovém pojištění. Proto krajský soud žalobu zamítl.

Proti napadenému rozsudku stěžovatelka brojila kasační stížností, již podala z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť podle jejího názoru krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení. Stěžovatelka vyslovila nesouhlas se závěry napadeného rozhodnutí, a to včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ads 15/2005 - 49, neboť tento rozsudek reagoval na zcela jinou právní situaci a argumentaci, která spočívala v prostém přechodu ze staré právní úpravy na novou. Přijetí předmětné novely č. 267/2006 Sb. však nebylo takovým prostým přechodem mezi dvěma úpravami, neboť jejím smyslem bylo odstranění diskriminace („uvolnění vdovských důchodů“). Stěžovatelka se domnívá, že zákonodárce přijetím právní úpravy omezující výplatu vdovského důchodu jen ve vztahu k některým vdovám, které ovdověly za účinnosti zákona č. 100/1988 Sb., ve znění do 31. 12. 1995, nezachoval povinnost stejného přístupu k subjektům práva vytvořil

rozdílné skupiny, z nichž jednu z ústavního hlediska nedůvodně diskriminoval, přičemž porušil i zásadu přiměřenosti mezi cílem zákona a zvolenými prostředky. V dané věci je podle stěžovatelky nesporné, že požadavek poskytnutí stejných práv za stejných podmínek s vyloučením neodůvodněných rozdílů nebyl citovanou přechodnou úpravou respektován, neboť zákonodárce bez ústavně akceptovatelných důvodů znevýhodnil ty ženy, které ovdověly v období účinnosti jiné právní úpravy. V důsledku toho jim byl upřen celý vdovský důchod, na nějž by jinak měly nárok. Přechodná právní úprava tak založila podle názoru stěžovatelky rozdíly, které nemohou být dostatečně ústavně kvalifikovaným způsobem zdůvodněny. Stěžovatelka proto vyjádřila přesvědčení, že rozhodnutím žalované byla zkrácena na svých právech. Z toho důvodu navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z přiloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti.

Stěžovatelce byl rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení přiznán starobní důchod ode dne 17. 5. 1981.

Rozhodnutím ze dne 19. 4. 1995, č. j. ZS-105778/70-95, přiznalo Ministerstvo vnitra ČR, orgán sociálního zabezpečení od 17. února 1995 stěžovatelce vdovský důchod ve výši 2556 Kč měsíčně. Výplatu tohoto důchodu převzala jako plátce starobního důchodu stěžovatelky žalovaná, a to rozhodnutím ze dne 19. 7. 1995.

Dne 25. 7. 2006 stěžovatelka uplatnila žádost o zvýšení vdovského důchodu vyplaceného v omezené výši.

Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 12. 10. 2006, č. j. X, jímž rozhodla podle ustanovení § 82a zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 267/2006 Sb., že se procentní výměra vdovského důchodu zvyšuje od splátky důchodu splatné po 1. červenci 2006 o částku 2134 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že výše vdovského důchodu činila ke dni vzniku souběhu nároku na výplatu dvou důchodů, tj. ke dni 17. 2. 1995, částku 2556 Kč měsíčně. V tomto souběhu byla výše vdovského důchodu upravena na poloviční výši 1278 Kč měsíčně a současně byla omezena na 287 Kč měsíčně. Rozdíl mezi vyplácenou výší procentní výměry vdovského důchodu 674 Kč měsíčně (k datu předcházejícímu dni uvedenému v § 82a odst. 5 zák.č. 155/1995 Sb., v platném znění), a vyšší procentní výměry vdovského důchodu 2808 Kč měsíčně neomezené v souběhu s jiným důchodem, činí ke dni předcházejícímu červencové splátce důchodu v roce 2006 částku 2134 Kč měsíčně. O tuto částku se stěžovatelce od splátky důchodu splatné po 1. červenci 2006 zvyšuje procentní výměra vdovského důchodu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se vyjádřit nejprve k povaze namítaného kasačního důvodu, tj. nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném hodnocení právní otázky soudem v předchozím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nesprávné posouzení

právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Naplnění uvedeného kasačního důvodu stěžovatelka spatřuje v neústavnosti právní úpravy zavedené zákonem č. 267/2006 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců, která novelizovala příslušná ustanovení o vdovských a vdoveckých důchodech v zákoně o důchodovém pojištění. Tato nová právní úprava s účinností od 1. 7. 2006 podle názoru stěžovatelky zavedla nedůvodnou nerovnost mezi ženami, které ovdověly před účinností nového zákona o důchodovém pojištění (tj. před 1. 1. 1996), a ženami, které ovdověly až za účinnosti tohoto zákona. První skupině vdov je podle názoru stěžovatelky ze strany zákonodárce bezdůvodně upírán nárok na celý vdovský důchod. Stěžovatelka rovněž zdůraznila, že na posuzovanou věc nedopadá právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ads 15/2005 - 49, a proto požaduje zrušení napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud v první řadě považuje za nutné vyložit význam novely zákona o důchodovém pojištění zákonem č. 267/2006 Sb., kterou bylo do tohoto zákona zavedeno ustanovení § 82a. Toto ustanovení zní: *„Byla-li výše vdovského důchodu, na který vznikl (znovu vznikl) nárok před 1. lednem 1996 nebo na který znovu vznikl nárok po 31. prosinci 1995 podle § 82 odst. 2, omezena pro souběh s nárokem na výplatu starobního nebo invalidního důchodu podle předpisů o sociálním zabezpečení platných před 1. lednem 1996^{35a)}, zvyšuje se procentní výměra vdovského důchodu o částku odpovídající rozdílu mezi vyplácenou výší a výší bez takového omezení, včetně zvýšení podle předpisů o zvýšení důchodů náležejících od přiznání vdovského důchodu do dne, od kterého se úprava podle tohoto ustanovení provede. Zvýšení o částku rozdílu náleží jen v době, ve které omezení výše vdovského důchodu podle předchozí věty trvá.“* Podle ustanovení § 82a odst. 5 téhož zákona platí, že zvýšení vdovského důchodu o částku rozdílu se provede na žádost a nejdříve od splátky důchodu splatné po 1. červenci 2006.

Cílem této právní úpravy bylo zmírnit dopady ustanovení § 56 odst. 1 a 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (účinný do 31. 12. 2005), které obsahovalo pravidla pro omezení výplaty důchodových dávek při jejich souběhu. Podle odstavce prvního platilo, že *„jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu důchodu starobního, invalidního, částečného invalidního nebo za výsluhu let a na výplatu důchodu vdovského nebo sirotčího nebo jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu důchodu vdovského a sirotčího, vyplácí se vyšší (nejvyšší) důchod v plné výši a ostatní důchody se vyplácejí ve výši jedné poloviny. Jsou-li však současně splněny podmínky nároku na výplatu starobního důchodu zvýšeného za dobu dalšího zaměstnání po vzniku nároku na tento důchod a na výplatu vyššího vdovského důchodu, odečte se z výše starobního důchodu nejdříve uvedené zvýšení a ze zbylé části důchodu se vyplácí jedna polovina; toto zvýšení se přičítá k úhrnu takto stanovené části starobního důchodu a vdovského důchodu. Při stejné výši důchodů se vyplácí ve výši jedné poloviny vdovský nebo sirotčí důchod; při stejné výši vdovského a sirotčího důchodu se vyplácí ve výši jedné poloviny důchod, který si oprávněný zvolil.“* V odstavci druhém tohoto ustanovení pak byly stanoveny nejvyšší měsíční výměry úhrnu vyplácených důchodů. V odstavci třetím téhož ustanovení bylo stanoveno, že přesahuje-li úhrn důchodů přípustnou nejvyšší výměru uvedenou v odstavci 2, sníží se důchod vdovský nebo sirotčí tak, aby úhrn důchodů tyto výměry nepřesáhl, nebo se uvedené důchody nevyplácejí.

Nejvyšší správní soud se již ve svém rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ads 15/2005 - 49, přístupný na www.nssoud.cz, vyjádřil k problematice omezení vyplácených důchodů při jejich souběhu v kontextu přechodu na novou právní úpravu představovanou zákonem o důchodovém pojištění. Jednalo se ovšem o věc posuzovanou za právního stavu před nabytím účinnosti novely č. 267/2006 Sb. V tomto rozsudku jednoznačně konstatoval, že právní úpravu obsaženou v zákoně o důchodovém pojištění nelze aplikovat na přepočtení vdovských důchodů přiznaných podle zákona o sociálním zabezpečení. Nejvyšší správní soud v tomto případě vyšel z obecné zásady intertemporality právních předpisů vycházející z principu *lex retro non agit*. Konkrétně konstatoval, že „*případy dříve vyměřených vdovských důchodů v souběhu s důchody starobními zákon nepodrobuje jejich novému přepočtu podle nastupující úpravy nepočítající s limitním omezením (jak je v době vyměření vdovského důchodu stěžovatelce upravoval § 56 odst. 2 a 3 zákona č. 100/1988 Sb.), potom platí, že se na tomto způsobu i jemu odpovídajících výsledcích jejich výpočtu v souvislosti s takto přijatou úpravou nic nemění, a i nadále je nutno za zákonu odpovídající považovat stav, založený podle právní úpravy předchozí.*“

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli v tom, že výše citovaný rozsudek skutečně neřešil úplně stejný případ a jeho závěry tak nelze uplatnit na posuzovanou věc bez dalšího, a to především z toho důvodu, že byl vydán ještě v době, kdy ustanovení § 82a zákona o důchodovém pojištění nebylo účinnou součástí zákona o důchodovém pojištění. Citovaný názor Nejvyššího správního soudu se tak vztahuje k situaci, kdy neexistoval zákonný mechanismus pro zvýšení vdovských důchodů přiznaných za účinnosti předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2005. Krajský soud ovšem z právního názoru vyjádřeného v tomto rozsudku dovodil svůj závěr, že stav, který tu byl v době od 1. 1. 1996 do 1. 7. 2006, nebyl diskriminační ani protiústavní, který je správný, neboť tento názor Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku skutečně vyjádřil. V posuzované věci je však třeba kromě uvedeného dále zkoumat, jakým způsobem změnilo tento právní stav zavedení mechanismu zvýšení vdovských důchodů zákonem č. 267/2006 Sb.

Ustanovení § 82a zákona o důchodovém pojištění zavedlo s účinností od 1. 7. 2006 režim zvyšování vdovských důchodů přiznaných podle zákona o sociálním zabezpečení, kterým mělo být odstraněno omezení jejich vyplácené výše pro souběh s nárokem na výplatu starobního nebo invalidního důchodu. I tak ovšem má institut zvýšení vdovského důchodu prospektivní, a nikoliv retroaktivní právní charakter. V souladu s ustanovením § 82 odst. 5 se zvýšení důchodu provede na žádost a nejdříve od splátky důchodu splatné po 1. 7. 2006. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že jej zákonodárce nekoncepoval jako retroaktivní (zvýšení vdovského důchodu *ex tunc*, tj. od vzniku nároku), nýbrž prospektivní (upravující zvýšení vdovského důchodu pro *futuro*). V případě, že by citované ustanovení bylo retroaktivní, jednalo by se o tzv. pravou retroaktivitu, neboť by byl se zpětnou účinností založen nárok na plnění z důchodového pojištění, který v době vzniku nároku na vdovský důchod z důvodu omezení úhrnu měsíčně vyplácených důchodů neexistoval. Pravá retroaktivita obecně není v souladu s principem právní jistoty a její použití při tvorbě práva by mělo být spíše výjimečné. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že citované ustanovení § 82a nezakládá zpětně nárok na zvýšení vdovského důchodu od data vzniku nároku na vdovský důchod, jak se domnívá stěžovatelka. Obdobně je citované ustanovení vykládáno a aplikováno i v jiných případech (viz k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2007, č. j. 22 Cad 224/2006 - 12).

V případě stěžovatelky došlo k přiznání vdovského důchodu od 17. února 1995 v částce 2556 Kč měsíčně, přičemž stěžovatelka již v té době byla poživatelkou starobního důchodu. Po převzetí výplaty tohoto důchodu žalovaná upravila vdovský důchod podle ustanovení § 56

odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení na polovinu, tj. 1278 Kč. V souběhu těchto důchodů pro stěžovatelku platila nejvyšší výměra uvedená v ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) téhož zákona, tj. 3400 Kč. Kromě toho však byla výměra důchodu zvýšena o částku 420 Kč, takže výsledná nejvyšší výměra důchodů stěžovatelky činila 3820 Kč měsíčně. Proto jí byl vdovský důchod z poloviční výměry ještě upraven na výslednou částku 287 Kč měsíčně, aby výsledný úhrn důchodů v částce měsíčně nepřesáhl nejvyšší výměru. Oba důchody jí byly dále valorizovány. V souladu s ustanovením § 82a byl stěžovatelce na základě její žádosti ze dne 4. 8. 2006 zvýšen její vdovský důchod tak, že žalovaná provedla výpočet částek vdovského důchodu stěžovatelky v jednotlivých valorizacích zpětně od data přiznání vdovského důchodu až do doby vydání napadeného rozhodnutí. K tomuto datu náležela stěžovatelce výše vdovského důchodu 2808 Kč, avšak vypláceno jí bylo pouze 674 Kč měsíčně. Žalovaná vypočítala rozdíl mezi vyplácenou výší vdovského důchodu a výší poloviny vdovského důchodu, která by stěžovatelce náležela nebýt omezení nejvyšší výměrou úhrnu vyplácených důchodů, a dospěla k částce 2134 Kč měsíčně. O tuto částku pak byla zvýšena stěžovatelce procentní výměra vdovského důchodu, a to s účinností od splátky důchodu po 1. 7. 2006. Celkový vdovský důchod stěžovatelky po tomto zvýšení činil 2808 Kč měsíčně. Stěžovatelce byl poukázán doplatek za měsíce červenec až prosinec 2006.

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaná postupovala při rozhodování o zvýšení vdovského důchodu přísně v souladu s citovanými právními předpisy a přiznala stěžovatelce zvýšení vdovského důchodu od 1. 7. 2006. Z vyložených ustanovení zákona nevyplývá právo poživatelék vdovských důchodů na zpětné doplacení nevyplacených částí vdovského důchodu od data vzniku souběhu důchodových dávek. Ke stěžovatelčiným námitkám, že aplikované ustanovení § 82a zákona o důchodovém pojištění není v souladu s Ústavou, neboť zakládá nedůvodnou diskriminaci mezi ovdovělými ženami, Nejvyšší správní soud podotýká, že není oprávněn otázky ústavnosti zákonodárcem zvolených řešení rozhodovat meritorně. Samotný názor stěžovatelky o protiústavnosti tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud neshledává, a to především proto, že podle konstantní judikatury Ústavního soudu samotná nerovnost příslušníků jedné sociální skupiny založená právní normou (zde navíc se vztahující jen k době již minulé) ještě nezakládá důvod ke zrušení příslušného právního předpisu, který tuto nerovnost vyvolává, nýbrž je nutno tuto nerovnost odůvodnit porušením jiného konkrétního subjektivního veřejného práva. Stěžovatelka nepoukázala na porušení konkrétního veřejného subjektivního práva, nýbrž zpochybnila ústavnost tohoto ustanovení s poukazem na princip rovnosti v právech a princip přiměřenosti mezi vytčeným cílem právní regulace a zvolenými prostředky. Nejvyšší správní soud však v této souvislosti konstatuje, že práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, jehož konkrétním projevem je zákonné zakotvení souběhu důchodových dávek, se však lze domáhat pouze v mezích prováděcích zákonů (čl. 41 Ústavy ČR). Jestliže tedy v daném případě zákon o důchodovém pojištění provádí čl. 30 Listiny, je nutno konstatovat, že zákonodárce měl právo v tomto zákoně stanovit omezující kritéria a diferencovat mezi jednotlivými skupinami oprávněných osob, což také učinil, a Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že tak učinil způsobem, který by dosahoval protiústavní intenzity.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu krajského soudu při vydání napadeného rozsudku žádnou nezákonnost. Rovněž neshledal důvody, pro něž by měl řízení přerušit a podat návrh na zrušení ustanovení § 82a zákona o důchodovém pojištění Ústavním soudem. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto jí jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu,

který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu